

Pohřeb vdp. děkana P. Fr. Daneše.

Černý prapor, vlnající ode čtvrtka předešlého týdne s věže kostela peruckého, zvěstoval celému okolí, že šlechtné srdce nezapomenutelného pana děkana, tlukoucí pro vše dobré a krásné, nebijí více. Brzy potom zavlály černé prapory se zámkem, školy a se všech téměř domů obce perucké.

V pátek a v sobotu přicházeli osadníci a vděční citelé zvěcného, aby naposledy pohlédli v milou a laskavou tvář toho, jenž celým životem pro ně žil, pro ně pracoval a co kněz, vlastenec toho nejryzejšího zrna, i trpěl, nezapíraje nikdy a v ničím, že je cititelem zásad velikého Bolzána, s nímž důvěrné styky udržoval.

V neděli v den pohřbu sběhali a sjížděli se účastníci z blízka i z dál, by dráheho zesnulého na poslední cestě doprovodili. Peruc takové množství lidí dosud ne spatřila. Dostavilo se k pohřbu více nežli 8000 lidí a to již něco i ve městech velikých znamená. Ku pohřbu zavítal mimo jiné Jeho Exc. pan místodržitel s chotí, hrabě Zdeněk Thun, Dr. Rieger, vdp. děkan kapitolní Mnsgr. Hora, c. k. okr. hejtmán Landfrass, okresní soudce Michl, okresní starosta Č. Říha, profesori Šauer, Smolík (co zástupce českého musea) a Ježek z Prahy, deputace Budče lounské, Bolzanova sirotčince, Besedy učitelské, Politického klubu lounského deputace okolních obcí a mnoho jiných.

Vence palmové s krásnými stuhami věnovali: Jeho Excellence pan místodržitel (s nápisem: Z vděčnosti — Anna a František Thun), hrabě Zdeněk Thun a rodina (Nejvčetnějšímu příteli mého otce ve vděčné oddanosti), hraběnka Terezie Herbersteinová (Nenahraditelnému

příteli a učiteli z neskonale vděčnosti), kníže Karel Schwarzenberg (Věrnou vděčnosti), hrabě Josef Herberstein, hraběnka Rosenbergová, obec perucká (Nejšlechetnějšímu člověku, našemu duchovnímu pastyři, paměti nehynoucí a čestnému občanu truchlivé obec Peruc), obec telecká (Svému čestnému občanu), úřednictvo velkostatku peruckého, úřednictvo cukrovaru peruckého), Budče lounská (Slovutnému paedagogu), Bolzanův sirotčinec (Svému dobrodinci), sbor učitelský a mládež školní (Vroucně milovanému učiteli a dobrodinci), spolek Oldřich (Svému blahodárci), dobrovolný sbor hasičů na Peruci (Svému čestnému členu), rodina Panochova (Vděční citelé), manželé Teyzarovi (Svému otcovskému příteli), rodina Šrámkova (Z vděčnosti), dále příbuzní a mnozí jiní.

Kolem rakve stálo vld. duchovenstvo počtem 23 v čele s vdp. monsign. Horou, z nichž mnozí i z dálných končin vlasti naši přijeli doprovodit zvěcného přítele svého.

Učitelstvo z okresu lounského, slanského a roudnického, počtem přes 60, zapělo dojemný sbor „Mezi kvítím“ od Beadla“ řízením prof. Hansla, c. k. inspektora, jenž jako vděčný žák zvěcného přišel vzdát poslední poctu svému učiteli.

Z fary neseny ostatky zesnulého duchovním do kostela prostředkem ulice, kterou tvořila mládež školy perucké, černochovské a telecké.

Ve chrámu Páně dojemným způsobem loučil se se zvěcným věrný přítel jeho, věhlasný kazatel vdp. P. Jos. Opp, vylíciv zásluhu starického, zesnulého, jenž jako pravý apoštol Páně po celý život svůj věrně zastával trojí svěcený mu úřad: úřad učitelský, kněžský a pastýřský. Oči všech přítomných zaroseny byly slzami po celou dojemnou a úchvatnou řeč tuto a zdálo se, jakoby duch zvěcného vznášel se chrámem a svolával s hůry požehnaní na milé osadníky své.

Po smutečních službách Božích, které sloužil vdp. vikář P. Josef Opp a při nichž zapěli páni učitelé krásné Requiem od Kemptera, byly tělesné ostatky zesnulého úřednictvem velkostatku peruckého vyzvednuty a ku věčnému spánku neseny. V nesení střídali se pak obecní zastupitelstvo, učitelstvo, sbor hasičů a spolek „Oldřich“.

V čele průvodu krácel mládež školy perucké, černochovské a telecké — dále následovali sbory hasičské, perucký a černochovský, spolek „Oldřich“ a živnostenské spolky z Peruce, Telec, Černochova, Dřevčic a Pátku. Za rakví vedle příbuzných, obou peruckých kaplanů a jmenovaných již hostů krácel starický děkan vranský veleddst. p. P. Kratochvíl, první to kaplan zvěcného p. děkana, jenž sám jest dnes již 50 let knězem. Po vykonaných obřadech na hřbitově spuštěna rakev dráheho zesnulého do hrobky za zpěvu dojemného sboru „Co pláče“ od Horáka. Po zapění Salve a Animas ubíral se průvod tise ze hřbitova k faře a zámku, by doprovodil J. E. pana místodržitele a ostatní vznešené hosty a dást duchovenstvo.

O pořádek, který musíme při tak obrovské účasti občanstva nazvat vzorným, starali se členové sboru hasičského se svým velitelem p. Lajblem a jednatelem p. Neumannem a učitelstvo školy perucké, černochovské a telecké.

Zásluhy, jichž si zvěcný dobyl jako neunavný buditel národa, jako výtečný paedagog, ano slovo vzatý kazatel, starostlivý a vzorný pastýř duchovní, nezapomínající nikdy na pravidlo, že náboženský obřad v jazyce lidu srozumitelném jest daleko účinnější, nežli v sebo lepší a lidu nesrozumitelné latině, šlechtný lidumil a spisovatel, byly již a budou ještě po zásluze oceněny.

Loučíc se těžce s dráhem zesnulým, těšíme se tím, že památka šlechtných skutků jeho přetrvá věky nejen na osadě perucké, ale i v paměti všech vděčných žáků jeho, kteří neopomenou do srdcí dítek svých vštěpovati památku na dobrého, nezapomenutelného a starického pana děkana Daneše.

Universálním dědicem jmenován v závěti synovec zemřelého p. děkana p. JUDr. Daneš, zemský advokát v Pisku, jež v dnech smutku došla celá řada telegrafických a písemných projevů soustrasti, z nichž uvádíme: Ku nehynoucí paměti upřímného a velezasloužilého vlastence a příznivce svého, zesnulého děkana Fr. Daneše akademický krajinský spolek „Rip“: „Smrt přetřela časnou pouť Trou, však slova a činy Těb nevyhladí nikdy ze srdcí mládeže české!“ — Hluboce dojat zprávou o úmrtí nejvčetnějšího přítele svého otce, vyslovují tímto svou a mě celé rodiny nehlubší soustrast. Dostavím se v neděli ku pohřbu. Zdeněk hrabě Thun. — Račte přijmouti soustrast nad ztrátou milého učitele mého. Palacký. — Politický klub lounský, shromážděný ve výroční valné hromadě, lituje, že nemůže se pohřbu účastnit a projevuje tímto vděčnou vzpomínku knězi vlastenci. Dr. Novák, předseda. — V obavách o jednu, ztratil jsem života polovici druhou! Můj zármutek jest bezmezny. Profesor Krupka v Hradci Králové. — Nad úmrtím velezasloužilého vlastence truchlí též Čechové trebeničtí. Věčná mu paměť. Doktor Pařík. — Hlubokým žalem sklíčen, vyslovuji nad ztrátou muže nejdokonalejšího; předraheho učitele, příznivce a přítele nejserdečnější soustrast. Matejček, ředitel gymnasia v Domažlicích. — Nehynoucí památka Danešovi, muži tak naskrz dokonalemu. Prof. Bohdan Jedlička z Prahy. — Z hloubi srdce želim úmrtí p. děkana Daneše, všlechného kmeta, vlastence, dávného přítele naší rodiny. Svatopluk Čech. — Jakožto starý citel zvěcného prosím, abyste přijali projev mé upřímné soustrasti. Dr. Josef Durdík, universitní profesor. — Želim hluboce našeho dobrého Pátera Daneše, věrného, šlechtného přítele mé rodiny. Josef hrabě Herberstein (ve Vídni.)

Velice věrný jest přpis, jež. sám těžce nemocen, zaslal přítel zesnulého školní rada p. J. Šťastný, ze kteréhož uvádíme:

„Přezlostná zpráva Vaše, ač jsem se jí obával každý den, když skutečně došla, do hloubi duše mne rozechvěla. Ztratili jsme mnoho! Padesátiletý svazek věrného přátelství zprůhrán. Nemohu uvěřiti, že ta vldná tvář

zžhla a to spanilé oko že zavřelo se na věky. A přec to žalostná skutečnost! Jedinou útěchu naší jest, že vykonal náš drahý pro vlast a člověčenstvo jako málo kdo jiné, a že byl ctěn a milován od přemnohých.“